

Nicole Boyle Rødtnes

Elverdans

4 • Mørkesøger

Alvilda

Kapitel 1 · Rævna fortæller

Et bur

Mit hoved summer og gør ondt. Jeg kan mærke den fugtige jord under mig og dufte skoven. Lugten af regnvådt mos og svampe kilder min næse. Normalt ville det få mig til at slappe af, men ikke nu. Der er noget galt. Jeg ved det, allerede inden jeg åbner øjnene og ser tremmerne. Et bur. Jeg er i et bur. Mørket gør det svært at se, hvor stort det er, men da jeg prøver at rejse mig op, hamrer jeg hovedet mod ståltremmerne.

”Av!” Jeg synker ned på knæene.

”Pas på hovedet,” lyder en stemme bag mig.

Min isse dunker og gør mig endnu mere svimmel, end jeg var i forvejen. Støttende på hænderne drejer jeg mig rundt. Og så ser jeg ham. Tjørn.

Hans blonde hår lyser op i mørket.

”Tjørn,” hvisker jeg. ”Hvad laver jeg her? Hvad sker der?” Min stemme er helt spinkel.

Han fnyser bare som svar. Og så husker jeg det hele. Esben, der var blevet besat af Maise og havde overfaldet hende. Jeg og Agnes havde forsøgt at holde ham nede, men han havde revet min kjole i stykker. Og Noah havde set min ryg. Jeg var løbet efter ham og havde forsøgt at forklare, men han var blevet bange. Han havde skubbet mig i åen, og da jeg kom på benene igen, var han væk.

”Noah ...” mumler jeg forvirret. ”Jeg skulle finde Noah.”

Tjørn siger ingenting. Og så husker jeg, hvordan jeg ledte efter Noah i skoven, men i stedet mødte Tjørn. Han havde sagt, at Noah ventede på museet. Men det var ikke Noah, der stod i mørket. Det var Marvis. Elverjægeren. Tjørns far.

Jeg ser på Tjørn igen.

”Du forrådte mig,” hvisker jeg.

Han trækker bare på skuldrene.

”Jeg troede, at du var min ven,” stammer jeg.

”Jeg kan aldrig være ven med en elver,” siger han bare.

”Hvad har jeg nogensinde gjort dig?” Min stemme ryster.

Han træder helt tæt på buret. Hans blå øjne er kolde.

”Du roder i andres tanker. Du pillede i Noahs, i min fars og i mine!” Tjørns stemme dirrer af vrede.

Jeg krymper mig under hans ord. Jeg ville ønske, at jeg kunne sige, det var løgn.

”Jeg gjorde det for at beskytte mig selv,” hvisker jeg. ”Det var aldrig min mening at skade nogen.”

”Men det gjorde du,” siger han. ”Og det har mange før dig gjort. Nu beskytter vi bare os selv, så du ikke kan skade flere.”

”Vi?” siger jeg. ”Hvem er vi?”

Han svarer ikke. Han ser bare væk.

”Tjørn, hvorfor holder I mig fanget? Hvad er det, I vil?”

Han bider sig i læben. Hans øjne er ikke længere kun vrede. Der er også noget andet. En skygge af frygt. Så drejer han rundt og går væk.

”Tjørn!” råber jeg med en stemme, der er alt for desperat. ”Hvad er det, I vil gøre?”

Mit spørgsmål får ikke andet svar end lyden af efterårsblade, der knaser under hans fødder.

Jeg synker sammen op ad tremmerne. Jeg trækker benene ind til kroppen og knuger dem tæt. Jeg

behøver heller ikke svar. Jeg ved det allerede. Maises drømme har fortalt mig det i ugevis.

Jeg skal dø. Og hvis de sidste syn er rigtige, så bliver det med flammer på bålet ...

Kapitel 2 · Maise fortæller

Forsvundet

”Hun taler nok bare med Noah,” siger Agnes for tredje gang. ”Jeg mener ... Han så hendes ryg. Hvis hun har fortalt ham, hvad hun er, så er der meget at forklare.”

”Det ville Ravna aldrig gøre,” siger jeg, mens mit blik flakker mellem træerne. Jeg håber hele tiden på at se et glimt af hendes krusede, røde hår. ”Hun ville ikke afsløre vores hemmelighed.”

”Er du sikker?” spørger Agnes. ”Hun er jo vild med ham. Desuden er det svært at bortforklare, hvad han så.” Agnes’ stemme er som en irriterende myg i mine tanker. Lige nu vil jeg ikke snakke. Jeg vil bare finde hende. For hvert øjeblik der går, bliver jeg mere og mere bekymret. Det er allerede et

par timer siden, at Esben overfaldt mig. Ravna fik slettet hans tanker, og Agnes og jeg har båret ham hjem.

”Kan hun være stukket af? Fordi han opdagede hende?” spørger Agnes.

”Nej. Ravna ville aldrig forlade mig,” siger jeg. ”Hvis hun har gjort noget, så har hun slettet Noahs tanker.” Men en uro dirrer i mig. Hvis det bare var dét, så burde hun have været hjemme for længst.

Vi fortsætter gennem skoven. Vinden rusker i træerne. Bladene knitrer en ildevarslende melodi.

”Okay, jamen så kommer hun jo nok snart hjem ...” fortsætter mare-pigen ved min side. ”Måske vi bare skal vente på hende derhjemme?”

”Nej ... Der er noget galt,” siger jeg bange.

Agnes’ bryn trækker sig kort sammen, men så smiler hun svagt.

”Måske har hun slået ham ihjel og er ved at skjule hans lig?” Hun siger det med humor i stemmen, men jeg sender hende bare et koldt blik. Det er ikke tid til jokes.

”Undskyld,” sukker hun. ”Jeg laver sjov, når jeg er nervøs.”

Jeg svarer ikke. Jeg ved, at Agnes også holder af Ravna. Men hun er *min* søster. Min tvilling. Vi har

været sammen, siden før vi blev født. Det føles helt forkert ikke at have hende ved min side.

”Jeg prøver at ringe til hende igen,” siger Agnes til sidst. Hun finder mobilen frem, og jeg nyder den korte stilhed, indtil den endnu en gang går direkte på telefonsvarer.

Jeg var aldrig fan af, at Agnes kom ind i vores liv. Eller at Ravna valgte at fortælle hende om mine syn. Men lige nu er hun den eneste hjælper, jeg har.

Vera er ude for at prøve at sælge sine billeder, og mor ... mor har været forsvundet endnu længere end Ravna.

”Og du har ikke fået et syn om, hvor hun er?” spørger Agnes.

Jeg bider mig i læben. Agnes ved ikke, at mit sidste syn viste Ravna og mor på et bål. Viste dem blive brændt.

”Lad os tage hjem til Noah,” siger jeg og ryster synet af mig. Det må ikke være sandt. Jeg nægter at lade min søster og mor dø.

Noah bor i udkanten af byen. Mørket har lagt sig, og det er egentlig alt for sent til at besøge nogen. Alligevel går vi derhen og banker på. Knap har vi banket på, før vi kan høre en hund gø.

”Schh ... Stille, Bastian!” hører vi, så bliver døren åbnet på klem, og jeg ser Noah. Knap har han set os, før han skal til at smække døren i. Men Agnes er hurtigere end ham og sætter sin fod i klemme.

”Ikke så hurtigt,” siger hun og fanger hans blik. ”Hvor er Ravna?”

Noah prøver at mase Agnes’ fod med døren, men hun flytter den ikke.

Jeg ser på Noah. Hans øjne er fulde af frygt. Han ved noget.

”Ja, hvor er Ravna?” siger jeg. ”Hvad har du gjort ved min søster?”

”Ikke noget,” stammer han. ”Det er hende, der ...” Hans stemme knækker.

Hans schæferhund gør voldsomt bag ham. Jeg skutter mig lidt. Jeg har aldrig brudt mig om hunde. Nu maser den sig frem ved hans side og blotter truende tænder mod os. Jeg skal til at bakke væk, men så ser Agnes direkte på den. Så snart Agnes’ mørke øjne møder hundens blik, stopper den med at gå. Den stirrer bare på hende, så sænker den hovedet og udstøder et lille *pib*, inden den trækker sig væk.

Noah stirrer på hunden og ser nu endnu mere bange ud end før.

”Hvad skete der med Ravna?” siger Agnes.

”Hun ...” begynder Noah, men går i stå.

”Hun hvad?!” siger Agnes truende. ”Hvad præcis gjorde Ravna?”

”Elver ...” hvisker han bare.

Det giver et sæt i mig. Så havde Agnes alligevel ret. Ravna har fortalt ham sandheden.

”Så hun fortalte dig det?” siger Agnes. ”Hvad skete der så?” Hendes mørke øjne borer sig ind i Noahs.

Hans kinder bliver røde, og han slår blikket ned.

”Jeg skubbede hende,” indrømmer han. ”Og så løb jeg.”

”Skubbede hende hvorhen?” Min stemme dirrer.

”Ned i åen,” mumler han.

”Vi har været ved åen,” siger Agnes. ”Der er hun ikke.”

”Så ved jeg det ikke,” siger han.

”Noah, det er ikke for sjov,” siger jeg alvorligt. ”Ravna er forsvundet.”

Hans blik skifter et kort øjeblik fra bange til bekymret. Han har stadig følelser for hende.

”Jeg ved ikke, hvor hun er,” siger han. ”Jeg har ikke set hende siden.”

Jeg sukker. Jeg tror på, at han taler sandt. Men hvis ikke Noah ved, hvor hun er, så har vi ingen spor at

gå efter. Panikken lægger sig om min krop som et iskoldt spindelvæv.

”Du fortæller *ingen*, hvad der er sket,” siger Agnes med sin mest uhyggelige mare-stemme. ”Ellers er det værst for dig selv.” Midt i al panikken holder Agnes hovedet koldt. Hun sikrer sig, at Noah ikke sladrer.

Noah nikker stille.

Så trækker hun foden til sig, og Noah smækker døren i.

Vi står et par øjeblikke foran den lukkede dør. Bag den kan vi høre hunden pibe.

”Det fik vi ikke meget ud af,” sukker Agnes. ”Men hvis ikke Noah ved, hvor hun er, hvem gør så?”

”Elverjægeren,” hvisker jeg. ”Han har taget hende.”